

Országgyűlés

Irományszám: K/11305

Értékeztetés: 2009 NOV 20.

Írásbeli kérdés

Dr. Katona Béla
az Országgyűlés elnöke részére

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

„Mit lehet tenni a tragédia elkerülése érdekében?” címmel a Házszabály 91.§ (1) és (2) bekezdése alapján kérdést kívánok benyújtani Dr. Székely Tamás egészségügyi miniszternek.

Kérdésemre a választ írásban kérjük

Tisztelt Miniszter Úr!

Kérem, engedje meg, hogy ismertessem Önnel D. Szabó Miklós 2009. október 12-én, a szoljon.hu honlapon közzétett írását egy tragikus esetről:

„Kétszer legyőzte a gyilkos kórt, de harmadszor nem sikerült... Akiről a mostani történetünk szól szőke hajú fiatalember volt. A jókötésű, 85 kilós legény 184 centiig nőtt, úgy hogy megakadt rajta a lányok tekintete. Mint végzett magyar-kommunikáció szakos, friss diplomásként novembertől februárig a mi lapunknál gyakornokoskodott. És legtöbbször engem keresett meg gondjaival, írásaival, hogy segítek.

Hét esztendővel ezelőtt, 2002-ben a egy szolnoki gimnáziumban végzett. Külön érdekesség, hogy ő és a barátja érettségizett legelőször hittanból, mert hívő katolikusok. Felvették egy egyetemre, ahol rendje-módja szerint teljesítette a vizsgáit. Mivel világeletemben másokért dolgozó, vidám embernek ismerték, beválasztották a hallgatói önkormányzatba is. Ebben a beosztásában olcsó turistautakat szervezett kispénzü diáktársainak, és az öt év alatt bejárták Európa több csodálatos városát, országát. Utolsó útját 2008. szeptember elején szervezte Olaszországba, ahová a szüleit, testvérét is elvitte. Hazatérve kiütések jelentek meg a bőrén, és mintha a nyirokcsomói is duzzadtabbak lettek volna. Úgy gondolta, talán valami apró fertőzést kapott el, hiszen az év elején volt vérvétel és akkor mindent rendben találtak. Az újabb vérvizsgálat alkalmával Szolnokon kiderült, nagyobb a baj mint gondolták: csontvelő leukémia. Irány Debrecen, a klinika, ahol jószerevel csodát tettek. Hatszor kapott kemoterápiát, amelyet jól viselt, sőt egy szép ápolónő személyében még a szerelem is meglátogatta a 2-es számú belgyógyászatán. Egy a lényeg: meggyógyult. Hogy vissza ne essen, az orvosok transzplantációt javasoltak. Igen ám, de a család egyik tagjának sem volt olyan őssejtje, amelyik megfelelő lett volna. Ekkor kevés várakozás után ismét rámosolygott a szerencse: Németországban találtak megfelelő őssejtet. Irány a fővárosi Szent László Kórház, mert hivatalosan ott végeznek efféle beavatkozásokat. Márciusban csinálták meg ezt a műtétet, amely után nyolc hétig steril környezetben lábadozott. Még látogatni is csak üvegfalon kívülről lehetett. Újra megtörtént a második csoda: szaknyelven szólva megtapadt az őssejt, magyarul sikerült a beültetés. Nagy volt az öröm: a fiatalember újra legyőzte a gyilkos kórt, és ezt követően hazajöhetett. Igen ám, de többször fel kellett menni utókezelésre, ellenőrzésre, és itt kezdődtek a galibák. Egy ízben a testébe ültetett kanül elfertőződött, és

bent kellett maradni. Majd arcüreg gyulladást, tüdőgyulladást kapott, de többnapos kórházi kezeléssel ezt is legyűrte. Augusztus 20-ra hazaengedték, ám bár néhány nap múlva véres volt a vizelete, ezért ismét visszakerült, mert újabb fertőzést kapott. Ez már sok, túl sok volt a szervezetének. Ráadásul ha felülvizsgálatra a kórházba mentek — hiába volt otthon steril környezetben —, várakozni egy olyan folyosón kellett, ahol ötven-hatvan beteg lélegzett, trüszkölt, köhögött. A kórházi bent léte alatt a szülők, a testvére, a társak nem kis áldozat révén naponta látogatták, és én is sűrűn kerestem telefonon. Mindig bizakodott, biztatott: most egy kicsit generálóznak, de megyek majd haza, és megírja a kálváriám Miklós bácsi! Végül lélegeztető gépre került, és a lelkiekben, testiekben erős fiúnak szeptember 14-én 8 óra 50-kor feladta a szervezete. Döbbenettel fogadta a család a hírt, senki sem volt felkészülve erre. Az édesanya szerint kétszer is visszahozták a fiát az életbe, mert a debreceni klinika és a Szent László Kórház összejt-beültetése nyugat-európai szintű. Az utókezelés viszont, ahol az egyik fertőzést a másik után szenvedte el már koránt sem. Ezen kellene változtatni — állítja az anyukája, hogy több hasonló eset ne következzen be. A fiatalember annyira készült az életre, hogy még a Szolnoki Főiskolára is beadta a pótfelvételit, hiszen két diploma több, jobb mint egy. Szóval, az életben bízott, akár a családja. Akik még ma sem hiszik el, hogy ez a nagyszívű nagymackó elment tőlük, és szinte megrebbennek, ha a bejárati ajtó zárjában zörög a kulcs. És szinte várják, hogy beszél: — Csókollak benneteket anyu, apu, tesó! Megjöttem, eresszetek már be...

Bejárták Európát Mint életvidám, másokért lelkesedő egyetemistát, megválasztották a diáktanács tagjának. Ott az olcsó, fapados turistautakat szervezte. Az internetről minden leszedett, tudta hol a legolcsóbb a szállás, a kávé, az egy tál étel. Megjárták szervezésében a többiek Bécset, Krakkót, Prágát, Erdélyt, Olaszországot. Itália volt a kedvence, oda vezetett az utolsó útja is. Az egyik társa így búcsúztatta: nem éltél hiába, életre szóló élményeket szereztél száz és százunknak. Ahogyan hirtelen elmentél, rájöttünk arra, hogy nekünk is bármikor kiállíthatják a menetjegyet. És akkor bizony indulni kell. Mert ez a jegy csak oda szól...”

Tisztelt Miniszter Úr!

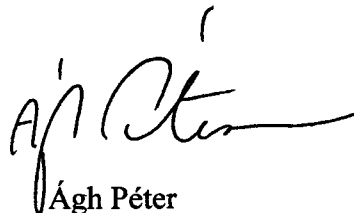
Szalay Gergely esete arra figyelmeztet bennünket, hogy sürgősen tenni kellene valamit a haematológiai idegen donoros transzplantáción átesett betegek utókezelésének javításáért. Az fenti írás kapcsán azt láthatjuk, hogy a Szent László Kórházban most a tárgyi feltételek nem adóttak. A transzplantált betegek heti felülvizsgálata együtt történik a más haematológia beteggel, ami ilyen esetekhez vezet, mint ami a szolnoki fiúval történt.

Tisztelt Miniszter Úr!

Milyen megoldási lehetőségeket lát a hasonló, tragikus végződésű esetek elkerülése érdekében? Mit tesz az egészségügyi kormányzat mindezért?

Budapest, 2009. november 20.

Tisztelettel:

Ágh Péter
országgyűlési képviselő
Fidesz-Magyar Polgári Szövetség